

μακερά σου βέλη. Κι' έκανες κάθε τι γιά να τόν μαγεήης κι' αυτόν. Είσαι ένα τέρας!...

ΕΛΕΝΗ. — Δέν μορσιές θμως ν' άρνθής, μικρούλη μου, δι τó τέρας αυτό είνε πολύ όραιο κι' δι τó αγαπάς πειά τρελλά.

ΡΕΝΕ. — Όχι, όχι, λές ψέματα... Σε μισώ!... Σε μισώ, και νοιώθω τύφει γιατί επρόδοσα τήν καλή μου, τήν άγνή, τή μοναδική μου άγάτη. Θεέ μου!... Πώς σου ήθε να μου τά πής όλ' αυτά;

ΕΛΕΝΗ. — Δέν ξέρω... Είνε τóση ή χαρά μου γιά τή νίκη μου, γιά τόν θρίαμβό μου, πού ξεχείλισε... Μα σ' αγαπάω, Ρενέ. Σ' αγαπάω τρελλά πιστεύμé με...

ΡΕΝΕ. — Όχι όχι, δέν μ' αγαπάς. Δέν μ' αγαπάτες ποτέ. Φύγε... Φύγε άμέσως...

(Τής δίνει τó έπανωφόρι της, τά γάντια της, τó καπέλλο της).

ΕΛΕΝΗ. — Σου όρκίζομαι πώς σ' αγαπάω, όποις δέν άγάπησα ποτέ ως τώρα, Ρενέ. Μή με διώχνεις...

ΡΕΝΕ. — Φύγε... Φύγε...

ΕΛΕΝΗ. — Έστο, θά φύγω, άφου τó θέλεις, μα θά ξαναρθω.

ΡΕΝΕ. — Δέν θέλω να ξαναρθής. Κι' άν έρθεις, θά βρής τή Μαρία έδω. Θά πάω να πέσω στα πόδια της, να τής ζητήσω συγγώμη. Έγινες ατία να τής φερθώ σκληρά, να τή διώξω. Μα είνε καλή, μ' αγαπάει, θά με συχωρήσει.

ΕΛΕΝΗ, (βάζοντας μηχανικά τó έπανωφόρι της, τά γάντια της, τó καπέλλο της). — Τώρα πού γνώρισες τήν όμορφιά μου, Ρενέ, πές μου, θά μπορέσης να με ξεχάσης, θά μπορέσης να φιλήσης άλλη γυναίκα;

ΡΕΝΕ. — Η όμορφιά σου; Μα μού φαίνεσαι άσχημη τώρα. Η Μαρία δέν είνε όραιο όπως έσύ, μα έχει όραιο ψυχή και ξέρι ν' αγαπάη. Τό είδες κι' έσύ τó φός τής όμορφιάς και τής άγάτης στα μάτια της. Κι' όσο κι' άν είνε όραιο τά δικιά σου μάτια, δέν τά φωτίζει κανένα θείο φώς. Φύγε... Φύγε...

ΕΛΕΝΗ, (πέφτοντας στα πόδια του). — Μη με μισείς τόσο, σέ παρκαλώ, Ρενέ. Μη με διώχνεις έτσι. Συχωρήσέ με...

ΡΕΝΕ. — Δέν θά σέ συχωρέσω ποτέ. Φύγε... (Η Έλένη σηκώνεται). Χαίρετε, κυρία...

ΕΛΕΝΗ. — Χαίρε, Ρενέ. (Φεύγει με τó κεφάλι σκυμμένο, νικημένη, αυτή πού λίγο πριν ήταν ή νικήτρια).

ΡΕΝΕ, (μόνος). — Πρέπει να φωνάξω τόν ύπνότη να πάρη όλ' αυτά τά άσπρα γαρύφαλα άπ' έδω και να φέρη μενεξέδες, ένα σωρό μενεξέδες, τ' αγαπημένα λουλούδια τής Μαρίας...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΥΦΟΥ

Ένας τοκογλύφος κάποτε, άφου έχασε όλη του τήν περιουσία σέ μιá έπιχείρησι, στήν όποία τόν έσπρωξε ή μεγάλη του άπιστία, έμεινε πάμπτωχος, και σέ κάμποσο καιρό πέθανε άπ' τή στενοχώρια του και τή φτώχεια του, έρμος κι' άποστάτευτος.

Μερικοί φίλοι του όμως τόν σέφτηκαν στό θάνατό του και άποφάσισαν να τού κάμουν τουλάχιστον μιá κηδεία καπως άξιωρετή. Μα επειδή δέν ήταν κανένας διατεθειμένος να δώση δεκάρα γιά τήν κηδεία, άποφάσισαν να κάμουν ξηρανο.

Άπειθύνθηκαν λοιπόν, μεταξύ τών άλλων, και στόν 'Αλέξανδρο Δουμά πού ήταν γνωστός γιά τήν αγαθότητα τής καρδιάς του και τή γενναϊότητα του. 'Ο Δουμάς προσεφέρθη εύχαριστως να ένισχυση τόν ξηρανο και, χωρίς να ζητήση καμιά άλλη συμπληρωματική πληροφορία, έδωσε ένα λουδοβίκειο.

— Ευχαριστούμε, κύριε Δουμά, τού είπαν οι φίλοι τού τοκογλύφου. Έάν όλοι εις όσους άποτεινόμθα, φανούν τόσο γενναϊόδωροι όσο σεις, ή κηδεία τού άειμνήστου φίλου μας, τού τοκιστού Δ., θά γίνη μεγαλοπρεπής.

— 'Α, όστε πρόκειται γιά κηδεία «τοκιστού»; ρώτησε ό Δουμάς.

— Ναι. Ήταν άλλωστε τόσο συγκαταβατικός κι' ευπρόσηγος, ό καυμένος.

— Ύστερα από λίγη σκέψη, ό Δουμάς έβγαλε άλλο ένα λουδοβίκειο και προσεφέροντάς το, ειπε:

— Πάρτε κι' αυτό, φίλοι μου, και προσπαθήστε να κηδέψετε πολύ γρήγορα άλλον ένα τέτοιο «εμπροσήγος» άνθρωπο.

Και λέγοντας αυτά, χαμογέλασε πικρά, γιατί ήξερε πολύ καλά τούς «τοκιστάς», οι όποιοι πολλές φορές τόν είχαν «κάρσει».

ΡΟΔΟΠΕΤΑΔΑ

— Η φιλοφροσύνη είνε ένα νόμισμα πού δέν κοστιζει τίποτε σ' αυτόν πού τό δίνει, εύχαριστεί όμως αυτόν πού τó παίρνει.

— Έκείνος πού μορσιεί να ύπομείνη τά πάντα, μορσιεί και τά πάντα να κατορθώσει.

— Όταν είνε νέος κανείς, ύπομείνει τις λύπες και τις στενοχώριες, με τήν έλπίδα δι θά λείψουν κάποτε στό μακρινό μέλλον πού έχει μπροστά του. Όταν είνε γέρος τις ύπομείνει επίσης, αναλογιζόμενος δι πολύ γρήγορα ό θάνατος θά τόν άπάλαξη άπ' όλες τις λύπες.

— Τά χρέη μοιάζουν με παιδιά: όσο μικρότερα είνε, τόσο περισσότερο φωνάζουν.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΟΥΣ

(Άλλόκοτα παιχνίδια και μυστηριώδεις ιδιοτροπίες τής Φύσεως).

Τό τρομερότερο άπ' όλα τά δηλητήρια είνε τó υδροκυανικό ή προσωικό όξύ, 5—6 εκατοστά τού γραμμαρίου άπ' αυτό, άρκούν γιά να κεραυνοβολήσουν έναν άνθρωπο. 'Ο χημικός Σήλλ πού τό ανακάλυψε, πλήρωσε τήν έφεύρεσί του με τή ζωή του, δηλητηριασθείς ενώ έπειραματιζέτο.

Ένα άλλο δραστικό δηλητήριο, είνε τó άνθρακικό όξύ, από τó όποιο δηλητηριάστηκε και ό Ζολά τó 1902. Τό τραγικό μάλιστα σχετικώς είνε δι τó Ζολά φοβόταν σ' όλη του τή ζωή μήν παθάνει δηλητηριασμένος από άνθρακικό όξύ.

Κατά τή διάρκεια ενός πολέμου μεταξύ 'Αγγλων και 'Ινδών, 156 ίθαγενείς αιχμάλωτοι φυλακίστηκαν σ' ένα κελλί τών φυλακών τής Καλκούττας, χωρητικότητας 7 μόνον τετραγωνικών μέτρων. Έπειτα από 6 ώρες, οι 96 άπ' αυτούς ήσαν νεκροί! Έπίσης σέ λίγο πέθαναν άλλοι 37, και όταν, έπειτα από 12 ώρες οι 'Αγγλοι μπήκαν στό κελλί αυτό, βρήκαν μόνον 27 ζωντανούς! Οι άλλοι είχαν δηλητηριασθεί άπ' τó άνθρακικό όξύ, τó όποιο παράγει ό άνθρωπος με τήν αναπνοή του!...

Άλλο τρομερό δηλητήριο είνε τó άρσενικό, τού όποιο 11—20 εκατοστόγραμμα είνε αρκετά γιά να σκοτώσουν έναν άνθρωπο. Τό πιο περιεργό όμως άπ' όλα τά δηλητήρια, είνε ασφαλώς τó «κουράρες» πού μεταχειρίζονται οι 'Ινδοί. Όταν κανείς τó πιεί, δέν παθαίνει τίποτε. Όταν όμως κάνει μιá ένεσι μ' αυτό, προσβάλλεται άμέσως από γενική παράλυσι. Όστόσο, δέν παθαίνει άμέσως! Τό σώμα του δέν κινείται καθόλου, αλλά ή καρδιά χτυπάει ακόμα. Σιγά-σιγά όμως ή αναπνοή σταματάει κι' ό έπίλογος τού δράματος είνε ή άσφυξία.

Τό 1897, ό κομωδιογράφος Σαρδού και ή οικογένειά του λίγο έλειψε να δηλητηριασθούν από πτωμαίνη. Είχαν δηλαδή μαγειρέψει μιá πάπια και στή σάλτσα της είχαν ρίξει τó αίμα της, χωρίς προσηγομιένως να τó βράσουν. Άλλά μετά τόν θάνατο κάθε ζώου, σχηματίζεται στο αίμα τών πτωμαίνη, ένα δηλητήριο δηλαδή τρομερό. Κι' έτσι, παρ' όλιγο ό Σαρδού να πληρώσει με τή ζωή του τή νόστιμη σάλτσα τής πάπια!...

Υπάρχουν όμως και άνθρωποι πού δηλητηριάζονται σιγά-σιγά, χωρίς να τó καταλάβουν! Έτσι, ό Μακιαβέλης πέθανε από δυνατό κοιλιακό, πού ώφειλετο στήν κατάχρησι μερικών χαπιών, τά όποια εχρησιμοποίησε ως καθαρτικό. Τό ίδιο έπαθε κι' ό φιλόσοφος Λάιμπνιτζ.

Πρέπει επίσης να συστήσουμε στους αναγνώστες μας να προσέχουν πολύ κι' άπ' τά διάφορα λαχανικά. Τά μυζέλια π.χ. περιέχουν πολλές φορές — κατά τόν καθηγητή Μαξέν — αρκετά εκατοστόγραμμα χαλκού σέ κάθε όκά. Έπίσης ή γαλασμένης πατάτες, καθώς κι' έκείνες πού έχουν άρχσει να βλαστάνουν, είνε πολύ επικίνδυνες, γιατί περιέχουν ένα δυνατό δηλητήριο, τó σολανίνη.

Άς πάρουμε τώρα τρεις ούσιες συνηθισμένες πού τις χρησιμοποιούμε καθημερινώς: τó πιτέρι, τόν μαιντανό και τή ζάχαρι. Λοιπόν, ή τόσο άθως αυτές ούσιες είνε γιά μερικά ζώα κεραυνοβόλα δηλητήρια! Τό πιτέρι σκοτώνει τόν χοίρο, ό μαιντανός τά πουλιά, κι' ή ζάχαρι τόν βτραγο. Και αντίθετος, διάφορα δηλητήρια πού φέρνουν τόν θάνατο στόν άνθρωπο, δέν πειράζουν καθόλου όμοια ζώα. 'Ο χοίρος τρώει τόν υποκόμο, χωρίς να πάθη τίποτε, όπως και ή κατοίκα τά φύλλα τού κανού, τó σαλιγκάρια τήν δακτυλίτιδα (ένα φυτό δηλητηριώδες), ή κουρσίνες τόν έλλέβορο και ή τσίχλες τούς σπόρους τού κωνείου! Τά κριάρια κι' οι έλέφαντες, τέλος, είνε άπόσβλητοι άπ' τó άρσενικό!...

Τό φυτό κανιόκα δέν πειράζει καθόλου τόν χοίρο, ενώ δηλητηριάζει τόν άνθρωπο και τó άλογο (όταν δέν έχει ύποστει κάποια ειδική καταργασία). Τά δηλητηριώδη κανιόκα, τά τόσο επικίνδυνα γιά τόν άνθρωπο και τά μεγάλα θηλαστικά, είνε έντελώς άβλαβή γιά τόν σαλιγκαρο. Τό κόνειον σκοτώνει τόν άνθρωπο και τó άλογο, δέν πειράζει όμως καθόλου τά μηρυκαστικά. 'Ο άκονίτης είνε φυτό άβλαβές γιά τά άλογα και δηλητηριώδες γιά τούς λύκους.

Ίδου ακόμη και μιá πολύ περιεργή λεπτομέρεια: Η ρίζες ενός φυτού πού ονομάζεται «έπιπαστις», είνε φαρμακερές γιά τά ζώα, αλλά συγχρόνος τά φύλλα τού ίδιου φυτού χρησιμοποιούν ως αντίφάρμακο! Αντιθέτως, τά φύλλα τής μυζέλας είνε δηλητηριώδη, κι' ή ρίζες τους άποτελούν τó αντίφάρμακο! Η ρίζες και τά φύλλα τού άκονίτου χρησιμοποιούν γιά τήν παρσκευή δηλητηριωδών φαρμάκων, ενώ τά βλαστάρια τού ίδιου φυτού άποτελούν ένα αγαπημένο φαγητό τών Σουηδών!...

Βλέπετε λοιπόν πόσες παραξενιές παρουσιάζουν τά δηλητήρια!... Η επιστήμη όστόσο δέν έχει ακόμη εξηγήσει τελείως τά περιεργά αυτά φαινόμενα, μολοντί έχει προχωρήσει πολύ στή μελέτη τών διαφόρων δηλητηρίων, ούτως ώστε να μπορή ν' ανακαλύπη και τó παραμικρό ίχνος τους σέ περιπτώσεις έγκληματος.